

**LAURA CEICA
ZIGGURAT**

Colecția *Poesis*

Pe coperta I:
Gustav Klimt:
EXPECTATION (1905-1909)

Concepția grafică:
OVIDIU OPREA

© EDITURA ANTHROPOS, 2005
All rights reserved
SC ANTHROPOS SRL
TIMIȘOARA
ROMÂNIA

Toate drepturile pentru actuala ediție
aparțin autorului și Editurii Anthropos.
Reproducerea neautorizată a textului,
pe orice fel de suport tehnic,
se pedepsește conform legii.

ISBN 973-7985-05-2

Printed in Romania

LAURA CEICA

ZIGGURAT

Poeme

ANTHROPOS

DOUĂZECI ȘI NOUĂ

scriu despre zilele când ne vom face cenușă (pentru că și ele vor ajunge într-un târziu aici călătorind cu trenul)

scriu despre cum era cu tine și cu mine doi bătrâni noduroși închipuiți de mintea unui tânăr obscur care-a uitat și n-a gustat până acum senectutea

scriu de dragul celor ce s-au dus la întâlnire pe cealaltă parte a lumii pe globii concavi pe lentile multidimensionale acum când spațiul sugerează toată dimensiunea înțelegerii și a neînțelegerii

scriu că odată am fost iubită și am iubit și-a fost odată ca niciodată de granit pulbere fină de malachit cernută în roiuri de stele de iarnă sau de primăvară nu le mai țin socoteala decât pe hârtia încuiată a unui jurnal nescris necitit lichid ca cerneala ce curge prin el șoptind cuvinte ascunse de mine

iubesc dar scriu fără a-ți mai povesti despre mine despre cât de pitică sunt în comparație cu tine scriu despre multe atât de multe de fapt și nu le pot termina pentru că nu mai știu cum

ZGOMOT DE FOND

nu credeam că ochii noștri se vor reîntâlni tulburați
umezi cercetători tu mai frumos ca niciodată eu
ascunsă în corola de floarea soarelui care m-a copt
în vara ce nu se sfârșește aici
marea e marea mea poveste ce nu ți-am zis-o ție în
ungherul întunecat unde te-ai tras atunci în zile cu
arșiță de uitare de dor de delăsare
am rămas un ecou fără zbierăt în care pietre tăioase
se spintecă în ropot de ape montane urale de
hidrogen memorii lichide ce mi se preling pe piept
către ombilic spre centrul lumii

CONTRATEXT

ce hazliu
cum azi briza
mângâie pielea fragedă
iar mâine usucă osul vechi

vântule căruntule
strigătul meu
nici că te mai cheamă
văi neumbrate
ascultă cântecul tribului
ultimul cel de pe urmă strigăt
sau spusele celor ce nu vor mai fi

efemer
războiul contenește la apus
efemere
nebuloase zidesc zile
efemere
zigurate se prăbușesc și se ridică la cer

nimic
nu-mi vorbește

colivia de aur
strălucește în Lună
pasărea măiastră
mai are doar un ochi de sticlă

OMUL DIN VIS

m-am întâlnit într-o dimineață cu omul din vis cel
care-și zămislise numele pe al meu și care-mi
furase paradisul dintre coapsele albe

ne-am ținut de mână și m-a sărutat așa cum o
făcuse și acolo în țara lui pe-nserate

n-am vrut să mori dar zorii care se topeau au
început să te sugă în măruntaiele lor ca pe un ciob
de granit zdrobit într-o tristețe

sunt aici omule din vis ca o pânză ruptă flutur în
vântul autumnal căutându-ți răsuflarea întretăiată
între buze coapte și dulci

sunt o zi ce traversează un munte sunt un an ce
coboară un hău sunt un zgomot ce ți-a vibrat atunci
când m-ai conceput din substanța ta goală și umedă
ca un nor rostogolind ploaie peste tine și din tine ca
o frântură de noi cei doi în două dimineți separate

UNELE SE NASC MAI TÂRZIU

te-am convins că poate nemurirea se află într-o
sămânță de dor unde aceste suflete două boabe
gemelare străjuiesc același infinit celest măsurând
timpuri albi de stele

îmi traversez cu gândul astrul răsărit și văd că ești
aici evanescent pulsând ca săgeata unui gând – tu
fulg alb colindând pustietățile fără nume din
pustietatea mea

rămân în loc floare de lotus adormită de bucuria
apelor ființei noastre un singur murmur un singur
gând făurind iubire

CHEI

aripi
99 de aripi
clătinând curcubeul

zarvă
cântecul adormit
depărtărilor oarbe
surd alean de neom
în care-mi clătesc mâinile
printre ochii care mă privesc
cercetători din ape

zidurile porții
murmură lacătul ascuns de milenii
printre iriși
mă scald goală
căutându-ți pielea zgribulită
printre mâluri albe

am învins
cum nici tu nu mai recunoști
ai transfigurat clipele
zogonind calul alb

de la râul tăcerii
în care mă bălăceam
fără cuvinte
pentru tine

PUSEURI MARINE

1

legănându-se în leagănul luminilor un păianjen
aproape mort a început să învețe uitarea uitarea
celor trecute și a celor avute cu care să-și condi-
menteze așteptările
din același blid gustând păianjenul și eu păian-
jenul-eu care a depășit proba liniștii fotografiază
rând pe rând mărgică de mărgică giuvaeruri de timp
de ideal în nerealizat

2

plagă de puroi scuiță marea durerea algelor
toleranța crabilor
val verde și negru – în depărtări îmi regăsesc ochii
pierduți în zări pe care corăbii îmi netezesc drumul
pustiu traversând luna cea topită în glaciațiuni
vechi
delfinii sărăcăcioși nu mai dispar din magma
hiperpopulată.
manuscrite cu timp mi se rostogolesc semides-
chise etalându-și memoriile
mă predau
dincolo de început și sfârșit unde roțile apei învârt
valuri vorbitoare povești nevindecate

3

cuvintele mi se prăbușesc bolovani de lavă pe
fundul mării –
joc acvatic petala unui val pe pieptul meu
alb-albastru zigzag marin cer-ciulin vânăt
apă-pescăruș alb –
pe malul pierdut între coastele pământului pe scări
albe contopite bleu-marin caietele din spumă
umplute cu giuvaerurile clipei respiră
solară iubirea eternă îmbrățișează contrariile

4

restaurate aduceri-aminte tulbure sintagma plăcerii
mă dor de dor durerile zilelor îngenunchează
amintiri alături de mine și-ți strig “te chem unde
zbori pasăre-curcubeu la marginea apusului
crescător în orbite” te vreau iar tu-mi netezești
dorința sacrificând clipa unui sărut pentru a-mi
deznoda tâmpile pentru a-mi moși larvele
inconștientului unic și colectiv dang înghite
clopotul apusul timid în propria-i matcă ou cojit
nestemată și ou transformat în insectă din larvă
pașii mei colindă în van poteca sărutului

NEPTUN

aici
vedeam luna
măcinându-se vie de stâncă
ca o ancoră
străveche
vaporul
memoriei
luna cea albă
luna cea galbenă
miros de nisip grunjos
între dinți
plutesc
pe pluta fără formă
corpul mi-e apa
incolorul
cu care m-am unit
în abis
aceeași mișcare
ciclul refacerii formei

lumea a murit odată cu mine

ALICE CEA DIN VIS

pasărea care s-a desprins din ram nu e sufletul meu
ci junghiul sentimentului care mă macină azi

tu mă chemi dintr-o casă veche din dealul pictat
unde glasul tău își ascunde corzile de fiecare zi
unde depărtarea îți mistuie prezența în inima ca o
flacăra albă

te strig și știu că nu-mi vei răspunde nu poți fi decât
surd de lume și de oameni

Tristan eu voi muri bându-ți licoarea fără sfârșit
și otrăvindu-mă cu buzele neatinse cu ochii
neplânși cu mâinile nemângăiate

jindul ca o lacrimă păgână îl auzi din turnul negru

de fum

eu sunt turnul de fum eu sunt fecioara înlănțuită eu
sunt regina înjunghiată de filtrul ei magic

ating negrăita poveste ca să te simt ca să te țin la
piept ca să te mângâi tăcută cu un sărut

BASM

în seara aceea
se născuseră și muriseră veșnicii sub ochii noștri
iar râul curgătorul
peștea acele clipe dându-le amintirii

în acea noapte
sângele curgea ca vinul
din butoaie destupate de dorință

nu știu dacă trăisem cu adevărat
ținusem însă prizonieră clipa
iar ea devenise luceafăr
stea albă către zori –

și azi mai strâng în palmă
dorința din luceafărul matinal
ochii mei nu fuseseră acolo să-l vadă
doar sufletul te-a urmat jucăuș
în ritmul primitiv al ființei

nici coaja de lună nu m-a mai salutat altădată
pentru că tu plecaseși

am găsit însă în urma ta fierbinte
colțul acela de stea

pe care-l rupseserăm amândoi atunci în două
jumătăți egale
și nu te-am mai căutat
căci abandonaseși în urmă
veșnicia acelei secunde

EXERCİȚIU DE MEDITAȚIE

Simt
cum mă scald
în acele stele
în stelele
albastre care sunt
ude de apa
meteorilor căzători
în abis

mări
îmi parfumează
sărutul astral
cu aurora în care răsari
în care mă contopesc

nisipul eului
ia forma picăturii
aburului
colbului
în negrul vid
însuflețit de
oglinda spectrului

caut
ca o amintire

bulgărele firav
din alte nașteri
târzii viitoare
apuse și renăscute
în infinitul
neconceput
absent –

omniprezentul
divin

* * *

în zorii acelei dimineți când m-am trezit
în brațele tale
nu știam că visez
rămăsesem însingurată sub praful de stele căzătoare
analizând dispariția ta

acum te văd ești o imagine a sufletului rătăcită
printre trecători glumeți
și-mi zâmbești –

nu știam cum doare un zâmbet
dar ai zâmbit tu

devin un Narcis răsturnat cu fața către
chipul-imagine ce nu poate fi atins
și te chem fără a-mi închipui că răspunzi
că te contopești în manifestare că exiști

de azi când m-am trezit fără tine tremur încet
în patul meu de la răsărit de lume

AJUN

într-un târziu
genele de seară s-au desprins
din așternutul lor cald
dulce-acrișor și placid

am zâmbit –

se făcuse Crăciunul

* * *

am aterizat în nimicul care îmi deschide ochii în
fiecare dimineață devreme în auroră când nici nu s-
a inventat cântul de pasăre

vorbesc în coadă de rândunică despre suveniruri
șterse bogate neverosimile

te arăt cu degetul în trecut ca să răscolesc
în lutul galben sensul

îmi place că ai fost aici că te-ai volatilizat în parfu-
mul scopului predefinit care ești din care te-ncheși
așa cum te știi pe dinafară întreg fără rost

gustă odată arsul țărânei din mine ce te-a prins ca-
ntr-un cristal rășină de silicați între gheruțe rupte
din escavatorul minții imberbe

glumesc timpul curge mai departe către pierdere
către uitare în regăsire în mâine

CONDIȚIE DE SAT

grămezile de sfere lichide
ale acestui lut
în început de cer
degustând cu mâini lacome paloarea
albului de biserică de țară
peste care s-au așternut
plictiselile aceluiași timp
sideral rotind amețitor același glob roș
de lumina oricărei dimineți
din spațiu
am învățat primul pas pe Lună
am reușit să zămislesc

OCHIUL LUMII

I.

1. MONOLOG

colind
zenitul fugar
tributul dimineții
ritual
Eu
ochiul lumii

2. CONSTELAȚIE

cuminte
ca un copil al nimănu
își unduiește rugăciunile
Casiopeea

3. ORION

unde eram stea căzătoare
când tu te-ai urcat în cer
înfășurându-ți brâul de stele
de mijlocul lumii

4. GALAXIE

vată de zahăr
sărutând stele
Andromeda – sora ta geamăna

5. RIGEL

de cu zori
valurile mistuie ochii
bolnavi flămânzi
în tălăzuirea perturbantă
a stelei albastre

II

1. GEMINI

ne-am sărutat de dinainte de naștere
tu și eu
împărtășind același pântec astral

2. RAC

l-a schilodit torcătoarea
când merge
își duce timpul înapoi

3. SAGITARIUS

un zeu
un înorog
și vârful alb al săgeții de argint

4. BALANȚĂ

“justiția e oarbă”
dar sufletul
cât trage în balanță

5. VIRGO

colinzi
vecinătăți virgine
cu sânul gol
Fecioară

6. BERBEC

ai sculptat în piatră o legendă
logosul argonauților
ziua
lânii cea de aur

SFERE

1.
aripi de foc
mercur lichid
topit în soarele
lichefiat

2.
curcubeul de stele
peste apus
Venus cea clasică
renaște în spuma mărilor

3.
arcă de nori
oceane vii
hrănesc ochii astrilor

4.
jalea roșie –
ochiul
crud
al războiului

5.
soare de cognac
pietrele de foc
îți fulgeră inima

6.
zeu bătrân
plutirea înelată
te scurge
în spiralele timpului

7.
începutul luminii
răsturnatu-te-a în
fierea haosului

8.
ocean globular
cu-un trident vechi
aștept să te-mpungă
Poseidon

9.
întuneric solid

mâini și suflete
jelind lumina
greoi orbitează
luntrea lui Charon

10.
zbor ascuns –
ochiul îți clipește
perpendicular

Varuna

QUASAR

lumina e muzică
în care
stele străvechi
se scaldă

PULSAR

far tridimensional
gheizerul fonic
nu ți-a curmat încă
soarta

NEBULOASE

în groapa cu nisip
copilul cerșetor
își caută destinul larvar

ADÂNC DE FIRE

ou – simt soarele adâncului
sacrificiul nașterii din întuneric
nebulosa adormită
veșnic vie veșnic pulsabilă
pântecul concav expandat
către infinitul creației

a medita înseamnă a-ți copleși fiecare vis
cu dimineți
cu izvoare fără de sfârșit
cu note fără acord constant

– mirabil –
plutesc în găoacea răscoptă a vieții de până la
mine
aici sunt eu
un fel de vis un fel de ou de nebuloasă
un fel de nimb
șoptind
laolaltă

CÂNTEC

acum
am lăsat visele
să se spargă în ele însele
ca valurile unei mări
toamna
iar visele
mărețele
au devenit realitate

COPACUL ALB
CARE-MI TRAVERSEAZĂ AORTA

suflu în lumânări
în lumina apuseană
noapte provensală

răsuflul tău
creangă alintată
grea de floare
dorința lunii
de-a expira feminin pământ apă anima
versus animus foc aer

zdrobitor
tihnesc amintirile
scrisoarea ta
poemul vieții

mi-ai lăsat o copie
scrisă cu un indigo vechi
astfel văd totul în roz

culoarea cerului
un fel de Monet al irișilor impresionisti
secvențe frânte
pe ziduri care nu mai adăpostesc vremelnicii

ceva strigă în mine și dincolo de mine

iarba strigă după înțelepciunea apusului
copila recheamă dragostea bunicilor
părinții își mănâncă în liniște înghețata

copacul alb ce-mi traversează aorta
râde în desuetudine

CENUȘĂ ȘI PENE

în zbor pată albă sunt
iar mările cerului
îmi sărută molcom penele călătoare

când zbor
nenumărate
speranțele
își caută adăpost în mine
uitând c-au fost spulberate cândva

acum zbor
iar trupul rămas în urmă
mâzgălește pe hârtie
urmele fericirii de-a te fi întâlnit

alături de tine zbor azi
străveche poezie

ECOURI

te lovești de mine
ca un pedestal vechi
doborât de furtună
ascultă omule
glasul vântului
arșița soarelui
tăcerea apusului
zâmbetul cântător
ascuns în spatele răsăritului

stai cu urechea ciulită aiurea
odată și ascultă

ascultă

EFUZIUNI TEMPORALE

“tempus fugit”
nisip
în clepsidra neființei

forme haotice
efuziuni în Dali
sisteme de valori prelinse în absurditatea zilei

confuz
se naște rostul în noi
greoi
umblă pașii pe poteca sărutului

viața
e un strigăt
– jos –
la poalele paradisului

LAITMOTIV

leitmotivul lui iunie
mereu portocaliu
ca o banalitate sublimă
trandafirul

EVOLUȚIE

atomii de poezie
într-un loc îndepărtat din univers
s-ar fi transformat în “borboace”
un fel de neliniști cântătoare
egoiste sau zâmbitoare
absurde pe de-o parte
dar mute

într-un alt colț de univers poate
eu m-aș fi născut
cu un singur ochi telescopic
aș fi ridicat movile de pământ
în așteptarea lui ieri
și-aș fi aflat că timpul nu curge înapoi
ci doar înainte

la adolescență
m-aș fi împovărat cu un ceas
un fel de elice gânditoare
care mi-ar fi dat strigarea de fiecare zi
pentru o nouă căutătură dibace

materia
mai înceată decât spiritul

tot ciocănind în căutare de sens
ar fi reușit să construiască
cu greu de milenii
o furnică –

pe o pagină albă
o sugativă
umblătoare pe poteci
când coborătoare
când urcătoare

aș fi pus-o la muncă în fiecare zi
până seara
până la oboseală
ca să-mi țeasă
mușuroi de gânduri
către o lume din depărtare
un alt loc din univers
unde cineva îi dăduse cândva
un nume ce-mi părea caraghios
“poezie”

FĂRĂ TITLU

ploaia care vine de jos
mi-a abrutizat simțurile
gravitația stătută din aer
planează pe vârfurile aisbergurilor
galionul cu burta-n sus
plutește înecat de cianură
zarzării apelor cactușii deșerturilor
sublunare
craterile norilor
toate văd
peștii zburdând nepăsători
prin aburul tropical
zimbrii jucând jocul subteran al cârțiței
viermii culegând mugurii încinși în incubatoare
de la poalele pământului
“piciorul de plai“
se încintă
călcând nisipos peste scoicile moi
câteva flori proaspete
își dezvăluie printre petale aguride
rânjetul de carnivor

cineva zburdă pe poteca sărutului
cu corzile vocale
curgându-i printre degete

anihilându-i temerea și tremurul
aude cum cânta vântul printre ele
ca prin şuvițe de păr tăiate și desfăcute
întocmind lira păcii
el calcă umed
pe terra împăcată
pe apa aridă
pe norul găurit de sori
cartea sfârșitului
își traduce gândurile
înghițind bucată cu bucată
trahanaua fleșcăită
otrava pisată din coji de portocale

SEMANTICA AERULUI

aș vrea să le-aud
pietrele rotative în ape adânci
colindul de magmă
sprâncenele tale cum se ridică în semn de-ntrebare

aș vrea să le-ascult
fluierile zării
taina târziului acolo de unde explorează stelele
aripi croite după semantica aerului
și pene spintecate
din palmieri

aș vrea să le percep –
grădinile suspendate
deșerturile
lemnul proaspăt tăiat
lăcrimându-și pădurea
sau văile târzii răsturnate peste noi

mai caut
acel mâine
singurul mâine începând de ieri
dincolo de care urechile mele
sunt surde

SPIRALĂ

bolborosirea țâșnește strâmt
zănatec mă-nfior –
suflet inelat căutând nemărginirea
dincolo de locul
nașterii lui Indra
dincolo de rămășițele
scutului de lumi
viermele cotrobăie
pământul înghețat
adulmecând aromele
cuprinsului

SOLARĂ

raze de piatră
măduva gândurilor îmi despică

strigătul înăbușit din vechimi
te recheamă stăpân
atomi și flăcări
îmi bombardează orbitele albe

acum ochii privesc înăuntru
pentru a gusta mitul
pasiunea ancestrală heliocentrică

mă doare frumusețea pietrei
crâmpeiele de lumi ciobite
semnele fără contur
iubirea luminii tale –
schije incandescente omoară vulcanul de ieri
gust din simbolul galben – sclipitor apolinic
transcendent

ORGIE

răsucesc acele de ceasornic
pentru mine timpul nu curge
bulversează
esența vieții mele e dincolo de el

zâmbesc când timpul moare
și plâng când el renaște

ceasornic răzvrătit
mă trezesc în nedormirea clipei
până în nonclipa inexistenței

fără mâine fără târziu
fără sărutul de pe buzele asfințitului

POVESTE DE SEARĂ

ochii mei se hrăneau cu cerul
bunătați înstelate-mi traversau vintrele
 înfometate
te-am căutat și pe tine destin
 crezând că ești o stea
 n-am găsit decât un fir
 un fir de borangic
pe care-l târam după mine pe pământuri
 în plasa unde nimerisem
 am găsit un ochi rupt
 sufletul l-a zărit primul
și l-a trecut alergând spre casă
 nu mai erau puncte cardinale
însă el și-a găsit drumul căci îl știa
el însuși îl marcase cu piciorul
 când fusese târât
 în prima zi de viață
 să nască pe pământ

PICTURĂ NAIVĂ

troienele-și ning fulgii din pene albe
zdrobiți de piciorul îmbotinat

se plâng amarnic striviții

și totuși
speranța
le sculptează în gheață
rugăciunea

UMBRA LUI VINERI

cu un ciob adânc de mare
ai disecat pupila întunecată a cerului

valurile rană deschisă
saltă printre pietre urlând în durerile facerii lor

tu care cauți găsești
urma uitată
reflexia minusculă a Capului de Cal

*cel care caută se va găsi pe sine
sub clarul bătrân al lunii*

PASTELUL PRIMĂVERII

zâmbetul anotimpului
așteptatei înfloritoare

sunetul timpului
curgerii
mioare

zbuciumul tinerei
păsării călătoare –
prin lăcrămioare
tolănesc îngerii

POEM

mi-e dor de frunză
cum zicea un cântec
de frunza de nai
de fluier de peste țarini

ciugulesc fiecare picătură de rouă
căzută noaptea
pe așternutul ud
de sudoare de senzualitate

un pește-mi traversează sufletul
ca într-o mare întinsă
albastrul ocean al vieții și al morții

tu călătorie către apus în vase de ceramică
purtate de vânt
tu călătorie mistică
dorință străveche de neant

pas către Nirvana florilor
tărâmurii călătoare ce mă contopesc
în spuza valurilor a vânturilor a florii de mai

mă sufoc în propria colivie
în propriul acvariu bleu fără sfârșit

și început
mă sufoc de neînțeleș de neputința
avutului a gășirii a grăitului

mă sufoc de prea mult mine
de prea dimineață de prea seară

mă sufoc de cuvânt
de prea multe cuvinte prea meșteșugite
și prea adăugate
de prea multă poezie

de prea mult eu de prea mult tu

de prea plin

GÂNDURI PE DRUM

felinarul imens s-a aprins
rostogolindu-și lumina peste noi
printre copaci înguști
filamente înghețate de marmură

patine ușoare
aripi de îngeri la picioare
zburând se dezmiardă
eu printre ele
ca-ntr-un oraș adormit
caut șuvița de fum alb ce duce spre casă
jinduiesc atingerea
nefîreasca atingere a focului sacru
din soba-mi cu vise

în spate
revărsate dintr-un ulcior stele-surori
împletesc pe ceruri destine incerte

mi-ar plăcea aici în ziua înghețată
să strâng în brațe
nesfârșite cristale de nea
topite apoi după primul sărut

SIPETE DE PĂMÂNT

indicii de vis
pe poteci vernaculare
buzdugane
și săbii și lănci și arcuri
coborâte în mormântul lor fraged
săgeți
au făcut loc colțului ierbii
culmi s-au culcat și s-au sculat
în miraje răsturnate
elemente
zdruncină speranța unui mâine
în care eu
unicul sine
poate nici nu exist

SCHIȚĂ DE DECOR

nu am picioare
ci aripi
gravitația s-a anulat
tot ce văd plutește
cana de ceai pâinea prăjită uscătorul de păr

patul meu grav agățat
își lasă aripile în jos
asemeni unui liliac
mă stingherește haina de pe mine
totul a devenit inutil
sacoul nu mai are nevoie de umeri
pantalonii nu mai au nevoie de dungă

pălărie – n-am avut niciodată
doar culorile de pe față nu știu ce să fac cu ele
simt că le prelinge aerul
către sifonul chiuvetei noii identități
aștept să țâșnească din robinetul timpului

TREI

eu sunt sufletul
pe care niciodată nu l-ai văzut îndeaproape

tu prieten-dușman
mi-ai zdrobit
făptura cosmică
pentru a te încadra
în măruntaiele ei

El – Cuvântul
ne-a lăsat pe amândoi
să ne contopim esența
în scurgerea veacurilor

VIAȚA ÎNTRE DOUĂ DIMINEȚI

molipsitor
îmi culc capul
pe-aceeași pernă
pentru a-l trezi
pe-aceeași pernă
în unica dimineață
cea a speranțelor neconcepute nenăscute
neîmplinite

mă plimb călare
în pas de galop
între două dimineți călătoare
și văd cum fug apusurile de mine
aruncându-mi în față răsăriturile

te văd pe tine
copac alb
îmbătrânind invizibil
pe parcursul neconținutei străneri în brațe

și totuși
îmi zic

n-ai gustat din veninul
dimineților fără sfârșit
al căror unic drum este moartea

mai cuibărește
și pentru mine
bucuria simplă radioasă
a ultimelor clipe de fugăr
pe poteca unde pașii mei
au mai rămas îngropați în nisip
din cealaltă secundă

CREAȚIE

creația sângelui
e creația lumii
redușă la scară
zonă inconștientă născocitoare de dorințe sublime
frumusețea ta oglindită în salcia amurgului
zarea sufletului transpusă în îngustimea cuvântului

mă topesc în propriu-mi ocean din spatele
orizontului

FANTASYA

Care crezi că sunt proporțiile fanteziei?

Într-o dimineață m-am trezit cu capul vâjâind de idei. Nu le puteam liniști. Anticipam o zi de paradă, pentru care cavalcada gândurilor era un soi de car triumfal.

Și atunci am simțit nevoia să-mi pun întrebări, fără dorința de a afla răspunsuri.

De ce nu m-am născut Cleopatra? Dacă aș fi gândit Cleopatra înainte de a mă naște m-aș fi aflat acolo, printre nisipuri și piramide?

Apoi mi-am închipuit un nor și-am realizat că norul era deja acolo. Poate efectul să preceadă cau-za? Nimic empiric, poate că de aceea mă împiedic, deoarece supraconștient știu că voi călca strâmb. Sinapsele culturale alcătuiesc un tot, o plasă, în care acest predeterminat poartă un nume: real.

Plouă. Privesc într-o baltă, picurii cad și fac cercuri. Cercurile au existat întotdeauna în baltă încă dinainte ca picurii să cadă; fac parte din substanța apei, care poate avea orice formă și orice culoare. În vid e o sferă : fiecare picătură de apă e o

sferă. Trilioane de litri de sfere se varsă în fiecare secundă în râuri. Trilioane de sfere se coagulează în fiecare milisecundă în spațiu... așa gândim noi. În acest fel fiecare creier construiește o secvență de univers : fâșii de universuri se întretaie reali-zând panoramic iluzia-oglină a spațiului.

Un copil ținea într-o zi o piatră în mână. A pus-o apoi într-o cutie și a început să se gândească la ea: piatra mea este în cutie; cutia ei este în această cameră; camera mea este în casa mea; casa mea este într-un oraș; orașul la rândul său este într-o țară; țara aceasta este pe un continent; Europa e un continent și este pe Pământ; Pământul e în Cosmos; Cosmosul e... undeva... la fel ca celelalte trebuie să se afle la rândul său undeva! Și atunci unde se află, așa cum toate se află una într-alta, se întreba copilul? Pe atunci aveam vreo șapte ani, dar vroiam să caut sursa oricărui lucru, în încercarea de a descoperi lumea.

După mult timp voi fi ajuns pe Jupiter. Vedeam norii cărămizii de pe cel mai înalt munte: Io. Eram acolo pentru divertisment cu cei apropiați; urcaser pe munte pentru a plonja liber, în gol, în norii de cognac care ar fi trebuit să ne poarte pe aripi, ca pe singurul Icar nedoborât.... Marea noroasă era infinită. Mă simțeam undeva pe o Arcă a lui Noe, suspendată între cer și nesfârșitul ocean noros: totul începea și se sfârșea acolo în nori și dincolo de ei.

Trebuia să sar, dar nu vroiam să sar. Știam că jos sunt orașe luminate ale oamenilor, care mă vor aștepta să plonjez în ele. Dar nu vroiam să mă arunc: o teamă, una metafizică, ca teama de neant, dicta minții mele; muntele e iluzia care ascunde taina nimicului; dincolo de nori mai e ceva sau e nimic (deși nimicul nu e), o cădere la nesfârșit, sau sfârși-tul evanescent al oricărui vis! Teama de neterminat, teama de ceea ce nu poți imagina, de ceea ce nu poți atinge, teama de acea taină a minții încarcerată între patru pereți. Conexiunile neuronale formează cei patru pereți: cubul, colivia. Doar atât.

Un univers în formă de cub sfârșind acolo unde se termină și mințile noastre.

Sau o trompetă medievală? Unii vor să-i probeze rezonanța, vor să audă sunetul lui sau al materiei invizibile. Materia ca două lentile bifocale unite într-un punct bazal: lumina și negrul, respingându-se reciproc în oglindă; o circularitate a reflec-tării, sieși suficiente. Și-atunci gândesc: ce caută navele noastre de hârtie pe cerul bivalent?

Antonimele creației, antonimele minții:eu și non eu. Un fel de suficiență autoimpusă de sancționarea existenței. Atât !

Unde este ceea ce nu este? Cum sunt construite celelalte antonime? Subconștientul e antonimul meu, din vis. Iar undeva Eu fugind derutată în

căutarea limitei celor patru pereți cu nume necunoscute: nesfârșitul, neînceputul, neconceputul, negânditul, necreatul.

MANOLE POPOVICI SAU MITUL NONCREAȚIEI

Eu sunt Manole. Manole Popovici. Într-o dimineață m-am trezit că exist. Dormisem într-un pat mare, într-o cameră zăbreliță de rulouri trase și despicate de raze de lumină caldă. Acolo m-am trezit dintr-un vis în care visasem că mă trezisem din vis... și iarăși mă trezisem... dintr-un vis neadormit care mă cuprindea ca o moarte a conștiinței. Atunci m-am întrebat dacă chiar mă trezisem cu adevărat sau dacă întreaga mea viață nu va fi un șir neatins de vise încolonate care mă vor aduce cândva în același punct: poate într-o zi mă voi trezi din vis și-mi voi da seama că viața de-abia începe acolo, în patul bunicilor în trup de copil.

Eu sunt Manole, Meșterul Manole care încă n-a aflat că o biserică se construiește, pentru care să-și ofere sacrificiul suprem, pentru care să moară devenind furtună. Eu sunt Manole cel care știe că poate construi, cel care e gata să sacrifice pentru ideal, cel care însă nu cunoaște construcția a cărei inimă este.

Eu sunt meșterul, care s-a născut meșter, eu am simțit inima pietrei bătându-mi în vine și implorând atingerea mea. Într-o zi am construit un castel de nisip și s-a dărâmat, apoi am ridicat o piramidă și mi s-a năruit. Doar chemarea sufletului pietrei nu

m-a părăsit. Ea plânge ca o femeie întemnițată, din pântecul pământului căutându-mi atingerea. Iar eu o chem, ca într-un cântec vechi de leagăn, ca pe un rod, ca pe un prunc, ca pe o iubită.

Eu sunt Manole, am râs și am vorbit despre tine femeie-biserică, trup și piatră. Și-am construit pentru tine ziduri de hârtie, vise volatile care m-au respins pentru neant. Și-am tras din mine seva pământului matern care m-a făcut, pentru a-mi zidi în mine chipul bisericii nenăscute.

Eu sunt Manole, iar azi am murit pentru că trupul tău s-a transformat în sânge, și-am sângerat înăuntru, ca o femeie am sângerat când pruncul a murit. Și-acolo, înăuntru, în pântec, în creație, am murit și eu. Un zid gol, ca un schelet uriaș, o fantoșă cu o imensă gaură de proiectil în pântecul ce nu mai bate, în inima pântecului, ce s-a oprit.

Eu sunt Manole care-a învățat să fie constructor doar în vis. Eu sunt acela care zidește mașini-unelte în loc de biserici. Sau acela e Manole Popovici, inginerul. Artistul n-a învățat niciodată cum să ajungă la creația sa, artistul zace într-o agonie înșelătoare contemplându-și lacri-mile și moartea. El știe că va fi trebuit să ridice ceva, că va fi jertfit ceva, dar nu știe ce. A uitat limba înțeleptului, puterea graiului liber, legă-mântul sufletului aruncat pe lume.

*

Într-o altă dimineață mă trezisem într-o încăpere străină unde mâinile mele apăsau hotărâte claviatura dibace a tehnologiei ce alerga în unde sub ele. Iar eu nu mai știam ce căutam acolo, în acel loc, în acea clipă, cu sufletul înjunghiat de dorul ce mă bântuia de azi-noapte. Ceva se zbătea în mine ca o fiară, un dor; dorul creației ce nu știa să se nască.

Eu sunt Manole și am uitat cheia creației. Mă uit în jurul meu și-i văd pe meșteri mergând, chiar și pe calfe. Merg într-acolo să întemeieze Biserica-viață, dar nu vor reuși. Undeva destinul s-a surpat. Și își caută sacrificiul primar. Deși am uitat, sacrificiul sunt eu. Eu mor sacrificând imposibilitatea sacrificiului de sine. Eu sunt Manole și trebuia să fiu preot. Credeam că atunci voi fi mai aproape de Biserică, dar mă înșelam. Acum cred că trebuia să fiu zidar. Doar el atinge cu mâna carnea fragedă a cărămizii, punându-și odată cu ea în zid, propriul suflet. Ca într-un basm, unde un tânăr construise lipind cu propriul sânge, de dragul iubirii. Și își câștigase iubirea, dar nu în lumea aceasta, ci în cealaltă, căci acolo toate visele neîmplinite se împlinesc.

Eu sunt eu. Cineva îmi spune Manole, dar eu îmi spun eu. Și caut în fiecare dimineață cheia cu care să deschid poarta. Dar n-o găsesc. Mi-e frică de măreția neatinsă. Mi-e frică de Biserica neînceptută și probabil niciodată începută.

Eu sunt Manole Popovici și nu m-am cunoscut
niciodată. Știu doar că tânjesc după această iubire,
iubirea Bisericii-Femeie.

CUPRINS

Douăzeci și nouă
Zgomot de fond
Contratext
Omul din vis
Unele se nasc mai
Chei
Puseuri marine
Neptun
Alice cea din vis
Basm
Exercițiu de meditație
* * *(în zorii acelei dimineți)
Ajun
* * *(am aterizat)
Condiție de sat
Ochiul lumii (I-II)
Sfere
Adânc de fire
Cântec
Copacul alb care-mi traversează aorta
Cenușă și pene
Ecouri
Efuziuni temporale
Laitmotiv
Evoluție
Fără titlu
Semantica aerului
Spirală

Solară
Orgie
Poveste de seară
Pictură naivă
Umbra lui Vineri
Pastelul primăverii
Poem
Gânduri pe drum
Sipete de pământ
Schiță de decor
Trei
Viața între două dimineți
Creație
Fantasya
Manole Popovici sau mitul noncreației

Dat la cules: 15.08.2005
Apărut: 2005
Tiparul executat la SC Arbeit SRL
Str. Pestalozzi nr. 22
Timișoara, România